

Επιφανών ανδρών πάσα γη τάφος; (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τα τελευταία χρόνια γίνεται συχνότερα αναφορά για τους πεσόντες ήρωες του έπους του 1940. Έχουν συσταθεί επιτροπές, έχουν αναληφθεί πρωτοβουλίες και γίνονται συζητήσεις με τη γειτονική χώρα, προς την κατεύθυνση της ανεύρεσης των ιερών οστών των πεσόντων ηρώων, της ταυτοποίησης των προσωπικών τους στοιχείων, της ανακομιδής των οστών τους σε οργανωμένα νεκροταφεία ή στον τόπο της γενέτειράς τους.

Το θέμα αυτό κάθε φορά, που το φέρνω στη μνήμη, μου προξενεί έντονη συγκίνηση και χωρίς να το καταλάβω επιστρέφω στα νοσταλγικά παιδικά μου χρόνια. Τότε που άκουγα πραγματικές ιστορίες από συγγενείς και συγχωριανούς μου, που επιβίωσαν του πολέμου και γύρισαν από το Μέτωπο ζωντανοί, στο μικρό μου χωριό, το Σταυροδρόμι Γορτυνίας!

Περισσότερο από όλες τις ιστορίες με είχε συγκλονίσει η θυσία του Τριαντάφυλλου Γεωργακόπουλου, πρώτου ξάδερφου της μάνας μου. Υπερετούσε στο ένδοξο 39^ο Σύνταγμα Ευζώνων. Ήταν 11 του Μάρτη του 1941. Η εαρινή επίθεση των Ιταλών είχε ξεσπάσει με λυσσώδη μανία καθώς ήταν η τελευταία απελπισμένη προσπάθεια του εχθρού να αποφύγει την πλήρη κατάρρευση και την ολοκληρωτική ήττα. Τα υψώματα γύρω από το Τεπελένι τα ώργωναν οι οβίδες και τα καταγιγιστικά πυρά των Ιταλών. Οι ηρωικοί Εύζωνοι κρατούσαν με τα δόντια τις θέσεις τους, με πείσμα και ηρωισμό, που θύμιζαν τις μεγαλύτερες ώρες της ελληνικής ιστορίας. Ο Τριαντάφυλλος ήταν ανάμεσα στους πολλούς πεσόντες ηρωικούς Ευζώνους.

Καθώς έπεφτε αργά-αργά το ανάλαφρο μαρτιάτικο σκοτάδι, τα τιμημένα κορμιά, ξαπλωμένα στο χιονισμένο πεδίο της μάχης, έμεναν ασάλευτα και καρτερούσαν τη «Δόξα Μονάχη..» να περπατήσει δίπλα τους μέσα στη νύχτα και να τους χαϊδέψει το μέτωπο!..

Την άλλη μέρα πουρνό-πουρνό δυο σκιες πλησιάζουν και ψάχνουν να βρουν τον άνθρωπό τους, τον Τριαντάφυλλο. Είναι ο αδερφός του Γιώργης και ο πρώτος του ξάδερφος Ηλίας Πλιώτας, στρατιώτες και οι δύο, που υπηρετούσαν σε γειτονική

Μονάδα.

Τον βρίσκουν, τον αγκαλιάζουν, τον κλαίνε, τον μοιρολογούν. Ακούγονται σε λίγο οι πρώτες εκρήξεις, οι πρώτοι βόμβοι των εχθρικών αεροπλάνων. Αρπάζουν από τα χέρια του Τριαντάφυλλου την ξιφολόγχη. Ανοίγουν μεριάζοντας το χιόνι ένα μνήμα. Τοποθετούν με ευλάβεια το σεπτό σώμα . Με δυο κλαριά φτιάχνουν ένα Σταυρό. Τον μπήγουν στο ματοβαμμένο χώμα. Γονατίζουν και φιλάνε τον τάφο. Τρέχουν γρήγορα με όσο κουράγιο τους απόμεινε και επιστρέφουν στη μονάδα τους. Καλό ταξίδι αδερφούλη μου ο ένας. Καλό ταξίδι ξάδερφε ο άλλος!

Μάταια περίμενε η εκ Σπάρτης ορμωμένη γυναίκα του το γυρισμό του Τριαντάφυλλου. Ο Φώτης του ήταν έντεκα χρονών. Ο Γιώργος έξι!

Δεν τους λύγισε ο πόνος και η απουσία του ήρωα. Τους δυνάμωσε και έκαναν μεγάλη προκοπή. Η «Τριανταφυλλού», έτσι την έλεγαν στο χωριό, πάλεψε σαν γνήσια Σπαρτιάτισσα και ανάθρεψε τα παιδιά τους. Από πολλά χρόνια βρίσκεται κοντά στον Τριαντάφυλλο. Ο Φώτης βιάστηκε και πήγε αρκετά πρόωρα κοντά του. Ο Γιώργος, στα 83 του τώρα, περιμένει από την Πατρίδα να επιταχύνει τις διαδικασίες, ώστε να υλοποιηθεί η αναμενόμενη Ανακομιδή των οστών των ηρωικών Παιδιών της.-

Μιχάλης Ι. Μιχαλακόπουλος

Κυψέλη, Ιανουάριος 2018.